

освободишь! Твоего усвобождение е въ твоитѣ рѣцѣ. Ти трѣба изново да повдигнешъ рѣка и да са бранишь. Сичко на около ти е въ оганъ и крѣвь, а ти за кои добрини чакашь? Не, народе! Дигни главата си около която стои още крѣвта на синоветѣ ти несежсирена, стига плака за умрѣлитѣ. Мъртвитѣ сж вече мъртви. Не на обиръ, не на разбойничество призовавамъ азъ тебе, народе бжлгарски! Зова та да положишь съ ножа си край на грабежа, тиранството, разбойничеството и на съкоя неправда! Стани, народе! не оставяй дѣцата си въ този животъ, въ който си ти днесъ! Повдигни са повдигни! и обжгри зимнитѣ снѣгове съ крѣвта. Твоята смъртъ зимжесъ и безъ това е готова, защото си ограбенъ, изгоренъ и разоренъ; стани сега дордѣто ти е рѣка здрава, дордѣто ти очи гледатъ, идордѣто врагъ не ти е испилъ крѣвта до капка. Стани и недѣй умира мжрцина, но умри, ако е Богу угодно, като юнакъ, като мжченикъ и освободителъ!“

(„Н. Бжлгарія“)

Време ли е за пѣсенъ?

О, не е време за пѣсенъ
Гласа си веселъ да пусна,
Понеже духъ ми е тесенъ,
Да не би по зло да вкусна!

Не е днесъ време за пѣние,
Когато цѣлъ родъ ни иска
Отъ неразбранно мщение,
На смъртъ вече що го притиска.

А камъ ли време за радость! . . .
Тамъ при девойки селанки.
Да текна, видя съ сладость
Хоро имъ съ пѣсни юнашки?

Игралища имъ пустеятъ
Обрасли съ тржне бодливи.
А момцитѣ имъ копнѣятъ
Въ тжмници влажни, мрачливи!